

Historien om Arjel

Når vi arbeider med barn, forventer vi jo at de skal vokse og utvikle seg, og at de blir gode samfunnsborgere. Noen ganger blir det ikke som forventet, til tross for stor innsats. Allikevel, mange ganger blir resultatet større enn forventet. Vi har ikke mulighet til å vite hvem som blir best, men jobber med alle for at de skal nå sitt potensiale.

Vi har fått en liten historie om en av guttene som har vært på daghjemmet. Han heter **Arjel da Rosa Vabacor**. Da han kom opp i tenårene, klarte han å overvinne sine egne forventninger for framtiden. Han er en gutt med lyst hår, med brune øyner og litt mørk hud. Han har et vakkert smil, men er svært beskjeden. Han har aldri likt at det ble tatt bilder av ham, men nå aksepterte han det, ettersom han vet at det var en fadder som tenkte på ham, og som ventet på brev fra ham. Det er laget en liten film om han, som du finner på her:

http://www.pymisjon.com/fadder/mf_nytt.htm

Da han var liten, ble far syk, og kunne ikke arbeide. Heller ikke han mor kunne arbeide, ettersom det i Porto Xavier ikke fantes sykehjelp i hjemmene, og heller ikke klinikk som kunne ha hjulpet. Lykkeligvis hadde hans far en liten uføre-trygd, men den var ikke nok til å fø åtte personer. Det var grunnen til at Arjel og hans lillesøster Jéssica kom til vårt hjem for å stille hungeren, og finne noen som kunne hjelpe dem.

Begge hadde bra helse, så de steg fort i vekt, og ble sunne og energiske som hvilket som helst barn. Da Arjel var i femte klasse, ble han spurt om hva han ville hjelpe fattige med, når han ble stor; «jeg ville ha gitt dem mat». Og hva ville du ha gjort for byen din? «Jeg ville ha bygd hospital og skoler». Til tross for at han bare var et barn, så var det tydelig hva som hadde vært vanskelig...mangel på mat og medisinsk hjelp til faren.

Årene gikk, og han ble ungdom, og spilte fotball på fotballplassen i bydelen sin. Han ble venn med en ungdom som stjal og begynte å prøve narkotiske stoffer. Vi ble svært bekymret, og vi tenkte at dette dårlige selskapet ville føre ham på gale veier. Men Gud være takk, vi tok feil. Arjel viste hva han ville med livet sitt: det han hadde lært på daghjemmet «Lar Esperanca Gunnar Axell», at en må anstrenge seg for å få framgang, og bli en god person.

Han begynte å hjelpe en maler som familien kjente, og snart lærte han arbeidet. Snart så kalte folk på ham for å gjøre diverse arbeid. Og slik arbeidet han fra dag til dag, og resten av kreftene brukte han på å lage seg et lite rom ved siden av foreldrenes hus, for å slippe å bo så trangt sammen med de andre. På det tidspunktet hadde noen av hans søsken fått barn, og alle bodde sammen med hans foreldre. I helgene gikk han i kirken, og ble venn med pastoren. Han lærte å spille gitar, og overvant sin beskjedenhet, og ledet sangen i kirken.

Han gav ikke opp vennskapet med de som vi trodde hadde dårlig innflytelse på ham. Dette var en stadig bekymring for oss. Vi var så redde for at vi skulle miste ham. Vennen fortsatte med stjelingen, til og med på daghjemmet. Så vi ønsket at dette vennskapet skulle avsluttes. Men det skjedde ikke.

I kirken ble han kjent med en vakker jente som elsket Gud like mye som han. Han ble oppmerksom på henne, og begynte å oppsøke henne. Han ble møtt med kjærlighet, og etter noen år giftet de seg. Nå bor de i eget hus, og de har kjøpt seg bil som Arjel bruker i arbeidet, også utenfor Porto Xavier, hvor han maler hus, butikker og vindus-gitter. Arbeidet gav han mulighet til en bedre framtid. De har sagt til meg, at de vil ikke ha barn enda, for de vil være klare for det når den tiden kommer.

Siste gangen jeg var i Porto Xavier, så jeg han foran foreldrenes hus der han snakket med flere venner. Der var også hans kriminelle venn. Denne gangen trengte jeg ikke bekymre meg. Det ble fortalt at Arjel hadde vunnet sin venn for Kristus. Denne vennen som hadde vært kriminell, gikk nå til kirken, og hadde

også tatt med seg sin eldre bror. Nå er disse tre endel av lovsangs-gruppen i denne lille kirken. Det har forandret deres liv, og de prøver å skaffe seg livsopphold på en ordentlig måte.

Det var ikke bare at Arjel unngikk uheldig innflytelse, men han på påvirket andre. Vi er så stolte av ham! Vi kjenner historier hvor slutten er det motsatte, så jeg gleder meg over fruktene til Lar Esperanca Gunnar Axell, og at de har vært til velsignelse langt utenfor våre dører.

Vi kan tenke at ting går feil. Men når vi gjør dette på den beste måten, og med et sterkt ønske om å få en bedre framtid, så viser erfaringen at vår frykt ofte er grunnløs. Det vi sår med tårer, kan vi høste med fryderop.

Og det skal vi fortsette å gjøre sammen. Vi vil fortsette å investere i hvert barn som kommer til Lar Esperanca Gunnar Axell, slik at livet kan bli noe annet enn det de har opplevet. At etter fattigdommen, er det en bedre framtid. En framtid som kan oppnås gjennom utdanning og innsats, og at de i tillegg kan føre andre inn i en slik framtid, slik som Arjel har gjort. Han er et eksempel som er verdt å følge.

Vi ønsker en god jul, og et godt nytt år.

Med hilsen

Tirsa og Gabriel

kontakter for daghjemmet